

nebezpečná ŽENA

praví se, že v květnu nemá pastýři oschnout hůl, a rok devatenáctistý sedmdesátý první splnil pranostiku slibující dobrou úrodu dokonale. Několik dní po sobě lilo jako z konve, potok protékající vsí jménem Újezd hrozil, že se každou chvíli vylije z břehů.

Bylo jedenáct večer, když k zastávce u křížku dorazil autobus a se syčením otevřel přední dveře. Martin Farkaš vystoupil, mávl řidiči na pozdrav a zamířil domů. To bylo tak půl druhého kilometru po úzké asfaltové silnici, přibližně patnáct minut chůze. Podél cesty hučel potok.

„Nepřišel,“ oznamovala o dva dny později na oddělení Veřejné bezpečnosti Farkašova žena Mariana. „Nevím, co se stalo. On není na žádný velký flámování. Mám o něj strach.“

Bylo vyhlášeno místní pátrání. Policisté se vyptávali po okolí, autobusák potvrdil, že pohřešovaný muž posledním nočním spojem skutečně přijel, hostinský vrtěl hlavou, neboť zavíral kolem půlnoci a po jedenácté už do lokálu nikdo nepřišel.

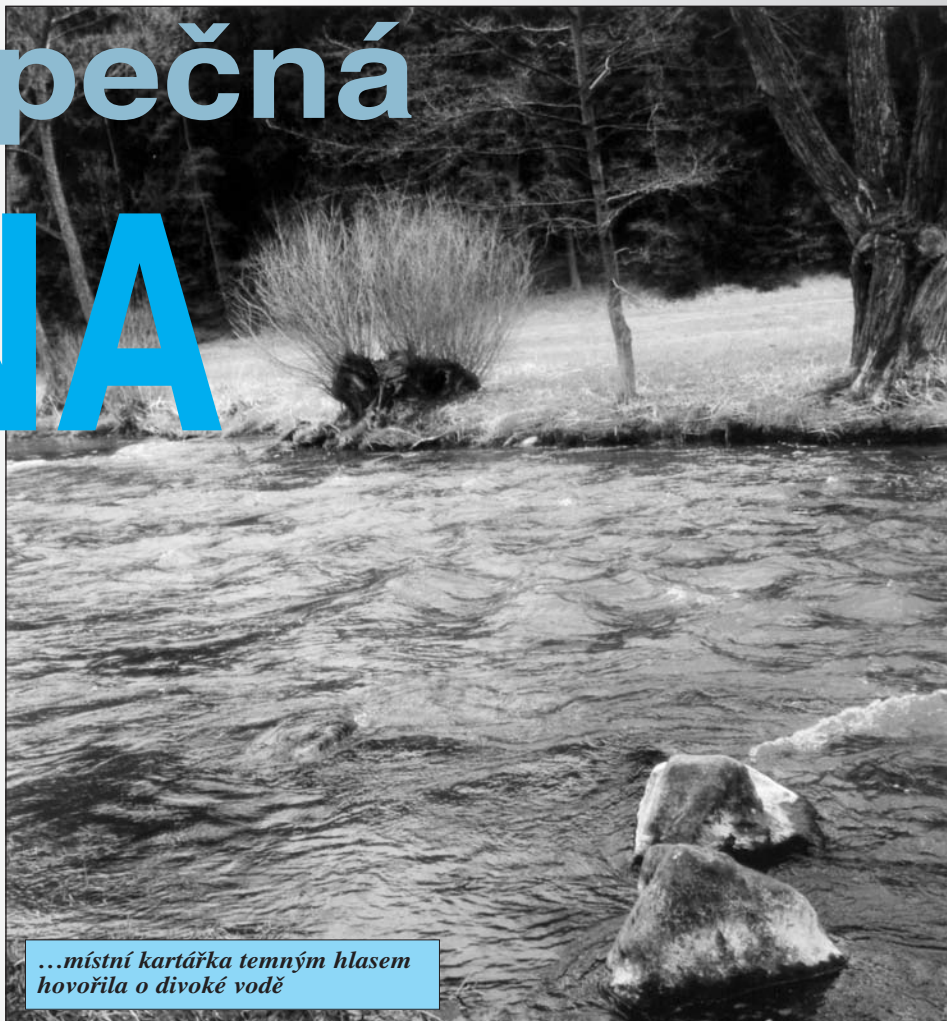
Sousedé se zapojili do hledání, místní kartárka temným hlasem hovořila o divoké vodě. A měla svým způsobem pravdu. Tři dny po svém zmizení byl Martin Farkaš vyloven z táhlého meandru potoka přibližně kilometr za vsí.

Umíráček ve zvonici místního kostela zaklínal, sousedé nešťastnou událost zapili v hospodě, policistům však práce teprve začínala. Pitevní posudek totiž zcela rozmetal představu o nějaké tragické nehodě, podle názoru expertů Farkaš nezemřel na následky utopení, ale tělo se dostalo do vody už mrtvé. Smrt byla způsobena zlomeninou spodiny lebky po silném úderu na spánkovou a týlní oblast hlavy. Došlo k porušení míchy a ani bezprostřední lékařská pomoc by při podobném zranění nebyla nic platná.

Vyšetřování vycházelo ze tří možných verzí. Podle té první byl Martin Farkaš cestou domů sražen neznámým motorovým vozidlem a jeho řidič, ve snaze vyhnout se odpovědnosti, odtáhl bezvládné tělo do vody.

Druhá varianta počítala s vyřizováním osobních účtů, starých sporů a venkovských nenávistí. Farkaš se podle ní cestou s někým pohádal, popral, a rvačka skončila smrtí. O loupež pravděpodobně nešlo, zabítý muž měl peněženku v kapse a zlatý řetízek na krku.

Třetí verze měla poněkud romantický ná-

...místní kartárka temným hlasem hovořila o divoké vodě

dech harlekýnské knihovny. Mariana Farkašová byla velmi pohledná žena, a nebylo tak velkým tajemstvím, že je její partner značný žárlivec. Co když nacytal manželku s nějakým tajným milencem? Hádky, spor, rvačka, potom smutný a tragický konec.

Tým operativců se pustil do práce. Ze silničního asfaltu lze o dopravních nehodách vyčíst mnohé, tentokrát si ovšem zahrála svou roli náhoda. Den před tím, než bylo Farkašovo zmizení oficiálně ohlášeno, položil finišer na silničku nový živичný koberec a všechny stopy po rychlém brzdění či možné srážce byly tím pádem zlikvidovány. Nicméně se během vyšetřování ozval místní kominík, který při vysekávání louky u cesty našel v trávě železnou tyč s kulatým terčíkem na konci. Byl to ulomýný ukazatel šířky vozidla nákladního auta Praha S5T. Vyšetřovací verze o možné autonehodě tím byla posílena, následovala zevrubná prověrka všech nákladáků v okrese. Nakonec se skutečně podařilo nalézt pětitudu s ulomýným ukazatelem, řidič měl ovšem na kritickou dobu dokonalé alibi, byl tehdy se svěřeným vozem na Moravě. Navíc expertiza lomu potvrdila, že nemuselo jít o žádný náraz, nýbrž o vadu materiálu, tyčka mohla odpadnout při jízdě sama, aniž by si toho šofér všiml.

Druhá možnost se po prošetření také nezdála moc pravděpodobná. Farkaš nebyl konfliktní typ. Jistě, také se dokázal pohádat, v hospodě dokonce nedávno praštil mariášovými kartami o stůl, jenže to šlo o hloupost, o desetníky. Těžko za takovými maličkostmi hledat vraždu.

Třetí verze měla oporu v klepech, o hez-

kých ženských se toho vždycky dost napovídá.

„To víte, že mu zahejbala, dyť to byl takovej suchar.“

„Je jí škoda pro jednoho chlapa.“

„O takových věcech se přece nemluví. Ale páli-li za ní všichni.“

Informace z fronty před pojízdnou prodejnou, věty pronesené jen tak, v proudu hovoru, pak zase rychle odvolávané. Zřejmě největší přehled o vztazích na vesnici měla stará kartárka.

„Snímejte si levou, ta je od srdce.“

Policisty však nezajímala budoucnost, ale minulost.

„Vyšetřujeme vraždu.“

„Vím jen to, co mi lidé řeknou.“

„A co víte?“

Nebylo toho málo. Snivé lásky neprovdaných dívek, tajné hříchy úctyhodných sousedů, odvážné plány pubertálních mládenců.

Honorář byl dobrovolný, co kdo dá...

Vyšetřovatelé se ptali na Marianu Farkašovou.

„Ta ženská nosí chlapům neštěstí.“

„Proč?“

Kartárka pokrčila rameny. Před lety se prý jeden student z Prahy kvůli nenaplněné prázdninové zamilovanosti otrávil, ale třeba měl k dobrovolnému odchodu ze života i jiné důvody. Věštyně hovořila o věcech minulých a jen neochotně se blížila k současnosti.

„Petr Brázda.“

„Co je s ním?“

„Ten snad za ní chodí. Nebo chodil. Ale jen, když byl Martin pryč. On často pracoval přes noc.“

Snad. Velmi nepřesné slovíčko. Stačí vše-

chno klidně popít a nic se nehne z místa. Kriminalisté se rozhodli počkat. Malý venkovský domek hlídali téměř čtrnáct dní, na první pohled to byl docela ztracený čas. Ovšem koncem druhého týdne se skutečně objevil noční stín, který zadem přes pole došel k chalupě a zaklepal na svítící okno. Dveře se otevřely, návštěvník vešel dovnitř. A zůstal tam až do rána. V kalném svítání, dřív, než začali kokrohat kohouti, vyšel ven a stejnou cestou mířil k lesu.

„Dobrý den.“

Strašlivě se lekl.

„Jste pan Brázda?“

Přikývl. Rozhovor pokračoval v kanceláři kriminální služby, stejné otázky dostával jak Petr Brázda, tak Mariana Farkašová, některé odpovědi se shodovaly, v jiných byla řada rozporů.

„Zajímá nás pozdní večer sedmadvacátého května.“

Milenec měl alibi. U své sestry v sousední obci opravoval střechu na stodole, práce se protáhla, nakonec tam i přespal.

Zdánlivě neprůstřelný fakt. Při bližším ověřování však vyšlo najevo, že jde o historku pouze domluvenou, ve skutečnosti byla sestra uvedený den na zájezdu v Praze.

„Tak, jak to bylo doopravdy?“

První promluvila paní Farkašová. Když její přítel přišel na to, že už nemá smysl zapírat, vzdal to také. Zvolna se sestavoval tuctový banální příběh.

Brázda dělal v místním zemědělském družstvu traktoristu, Mariana tam pracovala v kanceláři. Během času v sobě našli zalíbení, ovšem to, co by snadno uniklo pozornosti ve městě, bylo ve venkovských poměrech nemyšlitelné.

„Nechtěla jsem se rozvádět, takovou hanbu bych nepřežila.“

Scházeli se tajně jako spiklenci, podváděný manžel neměl o jejich vztahu nejmenší tušení.

„Co se tedy stalo?“

Původně měl mít Martin Farkaš v městské textilce noční směnu, jenže došlo k jakési závadě na rozvodu vzduchu do tryskových stavů a zaměstnanci mohli jít domů.

„Když jsem slyšela vrznout branku a kroky na dvorku, ztuhla ve mně krev,“ vypovídala paní Mariana.

Ložnice byla v patře, dole pod ní veranda s vchodovými dveřmi. Brázda se chvatně oblékal, paní Farkašová schovávala upatlané skleničky od vína do prádelníku.

„Až vejde dovnitř, tak skoč!“ řekla.

Pootevřel okno, viděl stín přicházející po cestě vydlážděné plochými kameny. Zámek klapl, manžel vstoupil do domu. Brázda se vysoukal z okna, chvíli se držel za parapet, scházel mu tak necelý metr. Pustil se, ale místo, aby dopadl pružně jako kočka, roztřístil květináč s pelargonii. V nočním tichu to připomínalo ránu z děla. Farkaš zvuk zaslechl, vrátil se, a nevěřícně koukal na souseda.

„Co tady sakra děláš?“

Vcelku zbytečná otázka. Napůl oblečený chlap jako hora, proti němu drobný, ale rozčilený manžel. Popadl záletníka za nezapnutou košili a začal s ním cloumat. Brázda se ohnal. Nebyla to ani zvlášť prudká rána, Farkaš však ztratil rovnováhu a naznak spadl se žulových schodů. Už se nezvedl.

„Co je ti?“

Žádná odpověď. Farkaš zůstal nehybně ležet, vyděšený Brázda se mu snažil nějak pomoci. Zvedal ho, stavěl na nohy, ale bylo to marné. Tep nešel nahmatat, zrcátko přiložené k ústům se neorosilo.

„On je mrtvý!“

Následovala tupá bezradnost. Trvalo dobrou hodinu, než se dvojice milenců alespoň trochu vzpamatovala. Ještě jednou se přesvědčili, že je manžel mrtvý, pak ho zabalili do deky, společně odtáhli přes louku a hodili do rozvodněného potoka.

Samotná výpověď málo znamená, policisté pečlivě ověřovali každé slovo. Poruchu v textilní továrně, autobusový jízdní řád, poškrábaný okenní parapet i rozbitý květináč. Nejdůležitější slovo měli odborníci ze soudního lékařství, kteří potvrdili, že zranění zjištěná při pitvě s velkou pravděpodobností mohla být způsobena přesně tak, jak Brázda tvrdil.

Ve vzájemných přiznáních tentokrát už nebyly žádné nesrovnalosti. Trestný čin vraždy byl proto překvalifikován na úmyslné ublížení na zdraví a soud první instance uznal oba obžalované vinnými. Petr Brázda byl odsouzen na čtyři a půl roku odnětí svobody, Mariana Farkašová na dva a půl.

Prokurátor ani obhájci se neodvolali, a tak v příslušné lhůtě nabyl rozsudek právní moci.

V krátké rozmluvě, kterou soud na závěr líčení povolil, slíbila prý Mariana Farkašová svému příteli, že na něj počká. Snad tomu i věřil. Když ho po necelých čtyřech letech podmíněně propustili, vydal se svou lásku hledat. Domek v Újezdě však už byl dávno prodaný a přeměněný na rekreační chalupu, o paní Farkašové nikdo nic nevěděl. Teprve po několika týdnech ji objevil v Brně. Žila s o deset let mladším řidičem tirákových kamionů. Petr Brázda se tentokrát už nebral, ani se nesnažil využít toho, že druh milované Mariany často nebývá doma. Sebral se a odjel do Mostu, kde se nechal zaměstnat jako dělník povrchových dolů. Podle záznamů z evidence obyvatelstva zemřel v roce 1981 na srdeční infarkt. Bylo mu pouhých sedmatřicet let.

Ani nový vztah Mariany Farkašové ovšem nevydržel dlouho. Její nový manžel dva roky po svatbě zahynul při hromadné dálniční havárii nedaleko Frankfurtu nad Mohanem.

Kdysi tak krásné paní Farkašové je dnes čtyřiašedesát, chodí pouze o berlich a žije v jednom domově důchodců v Kroměříži. Návštěvy odmítá, s cizími lidmi nehovoří. Žádného důvěrného přítele prý nemá. A to je možná dobře, neboť tato žena skutečně nepřišla svým partnerům štěstí.

Antonín JIROTKA
Ilustrační foto Jiří NOVÁK

MUZEUM POLICIE ČR

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183
fax: 974 841 091
e-mail: muzeum@mvcv.cz

PROGRAM SRPEN 2006

Stálá expozice

Historie, vznik, vývoj a činnost bezpečnostních sborů na území našeho státu, kriminalistika a známé kriminalistické případy, prezentace problematiky dopravní a letecké služby, cizinecké a pohraniční policie, ale i bývalé státní bezpečnosti. Expozice se po dobu prázdnin postupně upravuje

Výstavy a jiné akce

od 10. 8. do 8. 10. **Historický vývoj výstroje a výzbroje bezpečnostních složek** – výstava ze sbírek muzea

do 3. 9. **HELLO PAKISTAN** – fotografie Lukáše Houdka, výstava je součástí programu humanitární pomoci MVČR

do 3. 9. **Papírové léto 2** – výstava papírových modelů nejen s policejní tematikou

do 1. 10. **Případ relikviáře svatého Maura** – výstava o nálezu relikviáře sv. Maura seznamuje s průběhem pátrání po této unikátní památce

Prostituce staré Prahy – stálá výstava

Dětské dopravní hřiště pro veřejnost

čtvrtek 13–15 hod.,
sobota a neděle 10–12 hod.
a 14–16 hod.

Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.), doporučujeme vzít si na dopravní hřiště cyklistickou přilbu.

Informace o programech a případné objednávky na tel.: 974 824 862

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hodin

Internetová adresa –
<http://www.mvcv.cz/muzeum>
Změna programu vyhrazena

...domek v Újezdě však už byl dávno prodaný a přeměněný na rekreační chalupu

